

NAGY GÁSPÁR

Nem is olyan *régi idők focija* Kormos Pistával

Történt, hogy valamikor 1974 őszén az Üllői úton a Fradi 6:1-re verte a Rába ETO-t. Más szóval ez volt az a nevezetes meccs, ahol még a szinte ifjúsági korú Szabó Feri egymaga 5 gólt rúgott. Így írta az újság: SZABÓ-RÁBA ETO 6:1! S ebből a *mesterhármás*, „a korona fényes ék-köve” (később így hallottam emlegetni egy külvárosi sörözőben) a meccs vége felé bő négy perc alatt jött össze. Különösen az utolsó gól volt emlékezetes, amikor a drága Pusztai Laci, a később tragikus autóbalesetben elhunyt jobbszélső, alias „Pusztás”, de hívták őt „futóbolondnak” is, aki a Honvédból jött, már nem fiatalon a Fradiba) pontos beadását vágta a hálóba a 85. percben a kis Szabó.

Az ifjú csatárfenomén akkor került fel Szombathelyről, a Haliból, a „kisFradiból” az igazi Fradiba az egyáltalán nem „puha”, egykori balhátvéd, Dalnoki Jenő keze alá. Persze ezt a gólt megelőzően volt egy 40 méteres zseniális szöktetés is, ne feledkezzünk meg róla. A jobbra kipörgetett, megnyesett, vagyis a védelmet megalázó lasztit Ebedli Zoli varázsoltta Pusztai elé, aki aztán a kapu előtt ólálkodó Szabó lábára tette, ő meg kegyetlenül bevágta. Ilyen egyszerű és csodálatos volt ama gól története.

Városszerte boldog és mámoros fradisták skandálták a nevét, s értékelték az alig 18 éves ritka tehetség teljesítményét, akiből aztán, ki tudja miért, sosem lett válogatott.

Én mint Vas megyei különösen büszke voltam a földimre, hiszen e nevezetes meccs előtt is dicsértem, tudván, hogy már a Haladásban ifistaként ontotta a gólokat, s nyilván Novák Dezső hívta fel rá a figyelmet, aki szintén Szombathelyről került a Fradiba, s ott lett válogatott, sőt világválogatott!

Szabó Feri már a következő szezonban, 1975-76-ban bajnok a Fradival, és a góllövőlistán 15 góllal második a Dózsás Fazekas mögött. És majd még egyszer bajnok 1980-81-ben, ugyanis akkor igazolt másodszor a Fradihoz. De már a második igazolás is mutatja: nem mentek valami jól a dolgok körülötte. Aztán végképp eltűnt az Üllői útról, kicsit még levezetett... itt-ott focizgatott alacsonyabb osztályban.

A mindent tudó törzsszurkolók sajnálkozva mondogatták: szegény fiú kicsit megszédült Pesttől, nem volt elég akarateréje Ferikének, szerette a társaságot s mindazt, ami a társasági élettel járt, és a fullánkosabb kitétel meg így hangzott, hogy talán nem is csak szódavízzel oltotta szomját... Jenő bácsi meg mint tudjuk szigorú volt... nem tűrte a kilengéseket, a lagymatagon végzett edzésmunkát.

Szóval lett aztán bőven szóbeszéd meg pletyka is. Most éppen nem tudom, mi van vele. Nem volna tanulság nélküli, ha mondjuk idén ősszel, harminc évvel ama ritka öt gól után fölkeresné egy riporter a Nemzeti Sporttól. Hiszen Szabó Feri még csak 48 éves... Egyáltalán él-e még, s álmodik-e olyan meccseket, amikor egy stadion neki tapsol? S róla beszél az egész ország: lám megvan a Fradinak az új Albert Flórija! Meg a válogatott közepesatára!

A hetvenes évek közepén a Dalnoki korszakban Szabó Feri mellett leginkább Magyar Pista, Nyilasi, Ebedli és a feljövő kis Pogány rugdosták a gólokat, hátul pedig a Báró, Bálint Laci és Rab Tibi volt a biztos pont. No, persze a hatvanas évek nagy csapata maradt az igazi, az álom, amelyik Lakat Karesi bácsi ideje alatt kétszer is bajnokságot nyert. 67-ben és 68-ban. Ha csak egy fradista meghallja annak a csatársornak a neveit, máris előnti a forró büszkeség és imaként mormolássza: Szőke, Varga, Albert, Rákosi, Fenyvesi dr., és mondja tovább: ez volt a mi aranycsapatunk! S akkor még nem említettük, hogy hátul a védelemben, Novák, Mátrai és már a feltörekvő Páncsics takarított hiba nélkül, s középen meg Szücs Lajos és Juhász Pista hordta a vizet, „cipelte a zongorát”, ahogy tetszik a nagyérdeműnek.

De kicsit előre szaladtunk az álmok kergetésében és az ábrándozásban.

Még harminc évet visszatekerem az álom és emlékezet filmszalagját. Éppen ott járunk a New York-palota harmadik emeletén, a Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó halljában, ahová már reggel 8-ra bemasíroztam s leültem egy tágas bőrfotelbe. Ültem és vártam, mint valami szívélyes fogorvosi váróban. Kérdésekre valaki tudni vélte, hogy Kormos úr csak fél kilenc felé szokott bejönni a szerkesztőségbe.

De most korábban jött, és jól láttam, hogy rettenetes sietéssel és feltűnően derűs ábrázattal viharzott a körfolyosón, s ahogy számítottam, rögtön a lényegre tért:

Barátocskám, jól mondtad: ez a taknyos kölök tényleg tud valamit, harsogta már messziről, amint belépett a Móra Kiadó halljába, kezében a megfelelő oldalon kihajtott Népsporttal. Lobogtatta, mint valami győzelmi zászlót, természetesen azon a héten a Fradi zöldfehér győzelmi zászlaját. Felhajtott gallérú ballonkabátjában besuhogott a titkárságra, hogy kicsit beleszagoljon a fölségesen tekergő kávéillatba, és illendő köszöntés mellett jelezze: hamarosan ott gőzölöghetne két csésze fekete méreg szerkesztői szobájának asztalán is, mivelhogy vendégével, azaz velem, hamarosan rettentő fontos irodalmi dolgokon fogunk agyalni.

A titkárnők legszebb gyöngyei (köztük is legkivált Kormos afféle atyai védelme alatt álló N. Annuska, aki az erre ugyancsak sűrűn kószáló fiatal költők múzsajelöltje volt, ezért a szigorú védelem, mondhatni emberfogás!) is látták: Pistának jó kedve van, tehát győzött a Fradi, ma még valami alkalmi bókoló verset vagy illatos emlékkönyvbe való zöngeményt is kiimádkozhatnak tőle, föltéve, ha jó lesz a kávé, és azt kecses mozgással éppen valamelyik térd-, avagy kebelkirálynő viszi szobájába.

Rám dörrent, tüstént kövessem a szerkesztői szigorú tetthelyre, de már a folyosón belekezdett a magas irodalomba. Szenvedéllyel magya-

rázta, hogy a sportújságírók manapság milyen ramatyul írnak. Micsoda szürkén kenik oda a jelzőket, micsoda fűrészporos, száraz nyelvvel tisztelik meg a focit, pedig ennek a Szabó névre hallgató kölöknek minden egyes gólja ódát, de legalább szonettekét érdemelt volna.

Na, ha így megy a Fradinak, jelentkezőnk Dalnoki Mesternél... önkéntes tudósítónak, mert most ebből a csikócsapatból, meglásd lesz valami, valami olyan, mint volt amikor is... Na, tudod-e, melyik volt az a híres csapat? – és már mondta is székébe lehuppanva azt a valahai Fradi-összeállítást: *Háda, Polgár, Korányi, Laki, Móré, Lázár, Táncos, Kiss, Sárosi, Toldi, Kemény*. Jegyezd meg: ki itt belépsz, ez az egyik kötelező memoriter... a szélesen értelmezett irodalmi műveltség fundamentuma!

De akkor volt ám egy nem akármilyen MTK is! Képzeld el, micsoda rangadók lehettek, amikor velünk szemben meg ilyen nevek futottak ki a gyepre: Szabó, Mándi, Bíró, Sebes, Turai, Dudás, Sas, Müller, Cseh, Kardos, Titkos.

A kávé is megérkezett, s mint valami rafinált Ebedli-passz az asztalra került. Kormos kacsintott a hölgynek, hogy az ajtótól még egyszer ezzel a ringó lépéssel tenné meg (vizslató tekintetünk előtt) az utat... Pista és a hölgy úgy láttam, nagyon értették egymást, pontosabban a begyakorolt csíziót, mellyel az ifjú költőket kápráztatták, ha azok feszengve és félszegen kézírataik sorsa iránt érdeklődtek. Magam is ez ügyben voltam berendelve Kormos színe elé, készülő első verseskötetem tartalomjegyzékét akartuk véglegesíteni. Ideálisabb pillanat nem is lehetett volna, mit ez a mai délelőtt... amikor csak a hétvégi győztes, s nem akármilyen Fradi-meccs tüzetes kitárgyalása után látunk munkához...

Kissé zavartan köhécseltem a távozó kávé-tündér produkciója után, s a téma folyamát tovább gombolyítva elmondtam, hogy tegnap a B.-középben azt skandálták, de szép is lesz, ha ez a Szabó Feri, aki máris Ferike lett az Üllői úton, az MTK-nak is berámol majd egy ötöst.

Na, azon a meccsen is ott leszünk, kacagott Kormos, s megnézzük, amint ez a nyápic kölök még egyszer megcsinálja ezt a bravúrt. ... Aztán tényszerűen csaknem délig végigbeszélgettük a meccset, hiszen a nézőtér más-más helyéről láttuk ugyanazt a parádés 90 perceset... Kormos remekül tudta előadni, mondjam-e, kiszínezni, amit a szurkolóktól hallott. Most még Kalappal, a mindenki által ismert, legendás cukorkaárussal is beszélgetett, pontosabban egy-két jó rigmust javasolt neki a szünetben... s képzeld, barátocskám, egyszer csak hozott két óriás ingyenperecet, mondván: író úr, na, lássa, én így szponzorálom az igazi költészetet! Az MTK meccsen még szotyit is kap, ha győzünk.... remélem találkozunk! Kormos csapkodta a térdét, úgy nevetett.... Egy hétig mesélte (színezte) a Kiadó táján meg lent a Hungáriában Kalap szövegét. A győrieket pedig illendően sajnálta, mivelhogy a szíve kedves tája neki a város, meg perze zöldfehér azoknak is a mezük. Akkoriban sok évtizedes hűtlenedés, csavargás után ismét haza-hazalátogatott a Rába parti városba meg a Szigetközbe. Gondolom, hívták emlékei is, s a fiatal győri költők, szép versmondó lányok, focisták ... Alig múlt 50 éves, tele volt tervekkel, a nagy lustálkodások, csavargások után váratlan termékenység köszöntött rá. Újra ifjú apa lett. Ekkor írta az *N.N. boldyongásai* című kötetébe a legszebb verseket. Szóval, ahogy mondták: minden értelemben nyeresre állt Kormos Pista...

Jártam vele én is vagy háromszor-négy-szer a Fradi-pályán. De valahogy mindig lagymatag meccseket fogtunk ki. Szóval különösebben nem jött tűzbe, csak ilyeneket mondott, szinte visszafogottan: most aztán miről számoljak be Zelknek, már megint csak a kis Pogány hajtott rendesen... Szabó ácsorog, állva várja a labdát, Ebedli meg túl sokat szórakozik... Nyilasitól legföljebb csak örökölni lehet a gömböt... Ekkor a szektor aljából fölarsant az ismerős hang: Puha vagy, Jenő, nem látod, hogy ezek tegnap rendesen dorbézoltak! Ez Kalap hangja volt. Kormos erre földeült, és azt mondta: ma délután ez a rikkantás ért legtöbbet! Biztos lesz is foganatja. Jenő nem hagyja magát...!

Egy vagy két évvel később történt (bár a történet kissé balladásított), hogy Bella Istvánnal és Lázár Ervinnel s talán még Módos Péterrel egy Fradi-Videoton meccsen jártak. Ősszel, igazi, elszánt szurkolóknak való esős időben. S nyilván, hogy Kormost megtréfálják, ugrassák, próbára tegyék humorérzékét, meg tán Fejér megyeiségük okán is, Lázár és Bella a nyeresre (vagy vesztesre?) álló Vidit kezdték el nagy hangon buzdítani, ami a Fradi tábor legközepén inkább tűnhetett eszelős vakmerőségnek, mint átgondolt bölcsességnek. Nos, szerencsére megúszták a drukkolást verés nélkül, de Kormos csöndes és elegáns válasza egy remek versben, már a meccs végére megérkezett, tettet öltött. Így állt nemes és sportszerű bosszút az Üllői úton történt példátlan baráti skandallumért....

A vers szerencsére írásban is fönmaradt, és ha Kormos él még egy kicsit, tán beszerkeszti következő kötetébe. Lássuk csak a szívemnek oly kedves nyolc sort, amely álmaimban, nem tudom miért, de mindig Szabó Feri öt góljával együtt jelenik meg a Fradi pálya villanyos eredményjelzőjén:

*„Szakad az istenvert eső,
s tátog cipőm szégyentelen,
pedig egy esztendeje nincs,
hogy Bécsben nyertem pókeren.
A tribünön fülembé kántál
két dunántúli rossz rokon,
Bella és Lázár kornyikálja:
„Videoton! Videoton!”*

S Kormos meg felejthetetlen tárnamély hangján hozzá dörmögi a mennyei mikrofonból: barátcskáim, ha szemtelenkedtek, egyszer ti is kaphattok tőlünk egy hatost! Csak látnám, merre bitangolt el ez a Szabó Feri gyerekek, vagy valaki hozzá hasonló?

